

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.993 van 8 september 2011
in de zaak A. 187.924/VII-37.179.**

In zake : Luc PIETERS
 wonende te 8430 Middelkerke
 Leopoldlaan 308, bus 303
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMS ZORGFONDS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Stockhouderskasteel
 Gerard Davidstraat 46, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 april 2008, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid van 14 januari 2008 waarbij het bezwaarschrift van Luc Pieters tegen een administratieve geldboete ongegrond wordt verklaard en beslist wordt dat die geldboete verschuldigd blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 207.757 van 30 september 2010 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat er mee gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 juni 2011.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Luc Pieters, die verschijnt in persoon, en advocaat Saartje Callens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Per aangetekende brief van 13 oktober 2006 deelt de verwerende partij aan de verzoeker mee dat deze minstens drie verplichte bijdragen in het kader van de Vlaamse zorgverzekering niet, onvolledig of te laat betaald heeft. Het gaat om de bijdragen van 2002, 2003, 2004, 2005 en 2006. Er wordt aan toegevoegd dat voor die kalenderjaren een administratieve geldboete van 250 euro wordt opgelegd en dat uiterlijk op 20 november 2006 nog een totaal van 110 euro aan bijdragen verschuldigd is.

4. De verzoeker dient bezwaar in.
5. Op 14 januari 2008 volgt de bestreden beslissing, waarbij het bezwaar niet gegrond wordt bevonden en gesteld wordt dat de geldboete verschuldigd blijft.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunten van de partijen

6. De verzoeker zet het volgende uiteen :

"Hoewel verzoeker persoonlijk de eerste pleitbezorger is van méér, zélfs volledige autonomie voor Vlaanderen, stel hij vast dat in de huidige constitutionele situatie Vlaanderen (helaas) grondwettelijk nog steeds geen enkele bevoegdheid heeft aangaande sociale zekerheidsmateries. De Vlaamse Overheid kan dus omtrent deze zaken grondwettelijk geen maatregelen, laat staan belastingen ('bijdragen') heffen.

Dat het 'Vlaamse Zorgfonds' zich daarentegen toch wenst te profileren als een Vlaamse (?) instantie dat zich beweegt in het domein van de sociale zekerheid blijkt overduidelijk uit haar eigen webstek als blijkens anderen.

Zoals hoger vermeld is dit in de huidige constitutionele context ongrondwettelijk.

Anderzijds wordt bij schrijven van 14 januari 2008, verzoeker naderhand aangetekend kenbaar gemaakt door het Vlaamse Zorgfonds niet afdoend of zelfs helemaal niet geantwoord op mijn 5 punten van bezwaar die hij haar reeds bij schrijven van 19 november 2006 (!) had gericht, als verweer op haar schrijven van 13 oktober 2006; nl.

1. Verzoeker had (en heeft) geen kennis dat een jaarlijkse bijdrage door mij verplichtend was (en is)
2. Verzoeker meende dat de mogelijke bijdragen wel automatisch werden en worden ingehouden door zijn mutualiteitinstelling
3. Verzoeker het zeer vreemd vindt dat wanneer een zogenoemde jaarlijkse en wederkerige en zogenaamde verplichte premie niet wordt geïnd, er vervolgens blijkbaar meer dan 5 jaar gewacht wordt om deze vervolgens via een eerste aangetekend schrijven - kenbaar te maken aan een betrokkene
4. Verzoeker het uiterst vreemd vindt dat het Vlaamse (?) Zorgfonds zich zogenaamd baseert voor de inhoud van haar aangetekend schrijven dd. 13 oktober 2006 op een ministrieel besluit van 6 januari 2006; daar waar de door het Vlaamse (?) Zorgfonds haar zogenaamde gevorderde bedragen (alsmede blijkbaar de grondslag van het opleggen van een administratieve geldboete) betrekking heeft op premies die (toen) reeds 5 (!!!) jaar vervallen zijn... Het grondwettelijke (alsmede het internationaal aanvaardde) principe

van non-retro-activiteit van (alsmede de toepassing van) wetbepalingen wordt hierbij grovelijk met de voeten getreden.

5. Het nogal buitensporig voorkomt dat bij het niet betalen van de jaarlijkse premie men het blijkbaar 'gepast' vindt om een 'boete' aan te rekenen dat equivalent staat aan 10 (toen!) jaarpremies. Zoiets noemt woeker!".

7. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij als exceptie op dat de verzoeker geen middel formuleert waaruit zou moeten blijken dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd, en dat ook geen verwijzing wordt gemaakt naar een geschonden geachte rechtsregel of rechtsbeginsel.

Beoordeling

8. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten. Die uiteenzetting is een substantiële vereiste en het ontbreken ervan heeft de nietigheid van het verzoekschrift tot gevolg. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden. De uiteenzetting ervan waarborgt de rechten van verdediging van de andere partijen.

9. Het ingediende verzoekschrift bevat wel degelijk enkele middelen, als hierboven omschreven. De verwerende partij heeft aan de bespreking ervan vijf bladzijden van haar memorie kunnen wijden. De punten 1 en 2 van het verzoekschrift zetten echter niet uiteen waarom een bepaalde rechtsregel of -beginsel zou geschonden zijn. Die punten kunnen derhalve niet als een middel worden gekwalificeerd. Ze zijn dan ook, zoals de verwerende partij terecht stelt, niet ontvankelijk. De aanvullingen "in een juridisch jargon", in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie van de verzoeker, van een aantal "middelen", doet aan het voorgaande niets af. De middelen moeten immers in het verzoekschrift worden aangevoerd. De uitweiding van de verzoeker, in de laatste memorie, over artikel 807 van het gerechtelijk wetboek, is niet terzake. Die

bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om een vordering die voor de justitiële rechter aanhangig is uit te breiden of te wijzigen "indien de nieuwe, op tegenspraak genomen conclusies, berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is".

V. Ten gronde

Beoordeling

10. Het Arbitragehof oordeelde in zijn arrest nr. 8/2003 van 22 januari 2003 dat de zorgverzekering moet worden beschouwd als een aangelegenheid van bijstand aan personen. De Vlaamse decreetgever heeft aldus gehandeld in de uitoefening van een bevoegdheid, die krachtens artikel 5, § 1 II van de Bijzondere Wet van 1 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de zijne is. Het grondwettigheidsbezwaar waarover de verzoeker het heeft kan dus niet worden aangenomen.

De verzoeker herhaalt in zijn inleidende akte de vijf punten ter ondersteuning van wat hij noemt het "niet afdoend of zelfs helemaal niet (antwoorden) op mijn vijf punten van bezwaar" maar toont daarmee niet aan waarom het antwoord, dat in de bestreden beslissing is opgenomen, niet afdoende zou zijn. Wanneer de Raad van State een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of op onjuiste feitelijke gronden berust.

Het systeem van de administratieve geldboete werd in het decreet van 30 maart 1999 houdende de organisatie van de zorgverzekering pas ingeschreven bij decreet van 24 juni 2005 houdende bepalingen tot begeleiding

van de aanpassing van de begroting 2005. Dat decreet voorzag bovendien in een eenmalige regularisatiemogelijkheid, doordat de verschuldigde bijdragen nog konden worden betaald tot 30 april 2006 (artikel 23quater, § 1, 1°, van dat decreet) en verscheen in het Belgisch Staatsblad van 24 augustus 2005. Artikel 21bis, § 1 bepaalt dat een administratieve geldboete wordt opgelegd rekening houdend met het openstaande saldo aan verschuldigde bijdragen.

In een brief van 18 november 2005, biedt de verwerende partij aan de verzoeker de mogelijkheid zich in regel te stellen door zijn achterstallige bijdragen te betalen. Volgens die brief gaat het om bijdragen van 2002, 2003, 2004 en 2005. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat, conform de hoger vermelde decreetswijziging, de verzoeker de mogelijkheid heeft gehad zich vóór 30 april 2006 in regel te stellen. Hij heeft dit echter niet gedaan

In punten 3 en 4 stelt de verzoeker dat het "zeer vreemd" is dat zo lang gewacht werd met een aangetekend schrijven. De handelwijze van de verwerende partij is echter niets meer dan een toepassing van de gewijzigde decreetsbepalingen. Er is geen schending van het non-retroactiviteitsbeginsel aangezien de decreetgever het precies heeft toegelaten rekening te houden met in het verleden niet betaalde bijdragen.

Het beroep is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin